

Capablanca csak remít tudott elérni Knochhal szemben

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) A Siesta szanatóriumban folyó nemzetközi sakkverseny mai második fordulójára csupa remivel végződött, így a Capablanca—Knoch, Steiner—Spielmann, Marshall—Vajda pártik,

függőben maradt a Stoner—Merényi játszma egyenlő hadállásban. Az ugyancsak függőben maradt Havasi—Balla játszma valószínűleg Balla győzelmével fog végezni.

A városi párt ülésén mindenki azt hangoztatta, hogy — elveszett a város autonómiája

Megbélyegezték a „külvárosi nagybizottság” működését és az egész mozgalmat egyéni hűségére visszavezethetőnek mondták

(A Délmagyarország munkatársától.) Szokatlanul nagy számban gyűltek össze szombaton este a városi párt tagjai a Hági különtermében. A meghívó érdekes programot ígért, beszámolót a múlt év tevékenységéről, eszmecsere a tanácsnokválasztásról. Olyanok is eljöttek az ülésre, akiket ritkán látni a városi párt összejövetelein.

Dr. Jedlicska Béla nyitotta meg az ülést, majd Hoffer Jenő ismertette

az árvízkiállítás

ügyét, amelyet, mint ismeretes, 1934-re halasztottak el.

— A városi párt ezt a kérdést nem engedti eltemetni — mondotta Hoffer Jenő — és életben fogja tartani megvalósulását.

Dr. Pap Róbert, a párt ügyvezető elnöke mondott ezután hosszabb beszédet.

A párt múlt évi működését

ismertette és azt mondotta, hogy ezt a beszámolót a maga részéről nem tartja felelőnek, mert hiszen a városi párt ittlévő tagjai mindannyian élénken kivették részüket a munkából. A városi párt tevékenysége nem volt meddő és célja volt a város érdekeit szolgálni. A párt kezdeményezésére indult meg az idegenforgalom fellendítését célzó akció. Konkrét eredmény e téren ugyan még nincsen, de csak a kezdeményezés volt nehéz.

— Az eszmének híveket szereztünk — folytatta Dr. Pap Róbert —, kívülről megnyertük a közönség támogatását, de el kell ismernünk, hogy még a hatóság részéről is meg volt a jó akarat. Nagyon üdvös lett volna, ha a most folyó budapesti nemzetközi idegenforgalmi kongresszuson a szegedi idegenforgalmi hivatal is képviseltethette volna magát.

— A kislakásépítő akció is a városi párt-

ból indult ki. Dr. Krausz József volt a kezdeményező, az ő forszírozására állapították meg az egészségtelen, nedves lakások számát, amikor kiderült, hogy

házezer szegedi lakónak nincsen rendes hajléka.

Annnyit elértünk, hogy a város évente 50 kislakás építésére tett fogadalmat. A város nem nagyon tud építkezni, mert a város autonómiája már elveszett.

— Ami az árvízkiállítás ügyét illeti, lehet mással is ünnepelni az 50 éves évfordulót, olyan programmal, amely a külföldet ide vonzaná. Szó lehet például kongresszusokról.

Dr. Jedlicska Béla: Országos közgyűzői kongresszus is lesz Szegeden.

Dr. Pap Róbert: Lesz országos ügyvédi kongresszus is.

Végül a párt jövő évi programjával foglalkozva kijelentette Pap Róbert, hogy részletes programot adni lehetetlenség, a párt programja különben is adva van: a fölmerülő kérdésekben állást foglalni, megérteni a problémákat és azokat a megvalósulás stádiumába juttatni. Leszögezte, hogy a városi párt programja van, mert kell, hogy legyen egy olyan terv, amelyben a városi képviselők szívesen foglalkoznak a város ügyével. A közönség bizik a városi párt működésében és attól eredményeket vár.

A nagy tapsal fogadott beszéd után dr. Lippai Lajos azt kívánta, hogy a városi párt keressen nexusokat a külvárosrészekkel, hogy az egész várost bekapcsolhassák működési körükbe.

Dr. Jedlicska Béla elnök Lippai Lajos fejtegetéseire azonnal válaszolt és

határozottan megbélyegezte az

ugynevezett „külvárosrészi nagybizottság” működését.

Dr. Jedlicska Béla: Egyéni hűságra vezethető vissza ez az egész mozgalom. Rendkívül szerencsétlen dolognak tartom, hogy a külváros itt szembeállítják a Belvárossal. (Viharos taps.) Együtt mehetünk és megkövetelhetjük, hogy külön utakon ne haladjanak.

Dr. Pap Róbert: Talán vándorgyűléseket kellene tartani a külvárosrészekben, vagy bevonnai a külvárosi egyesületek vezetőit a városi pártba.

Dr. Jedlicska Béla: En már tettem lépéseket ilyen irányban. Vezetőjüket is felszólítottam, lépjen be a pártba, de nem tette ezt.

Az ülés tárgysorozatának utolsó pontja ez volt:

„eszmecsere a választásokról”.

Érthető volt a városatyák kíváncsisága, amit az elnök hamarosan ki is elégitett, megmagyarázván, hogy a párt személyi ügyekkel nem foglalkozik, választások ügyében állást nem foglal, ezért tehát ez nem korteskedés. A pályázatokról véleményt nem is nyilváníthatnak, de az elnöki székéből direktívát talán mégis lehet adni. Elsősorban méltánylandónak kell tartani, hogy a város házában már működő egyénekből kell választani.

Wimmer Fülöp: Kivétel nincsen?

Jedlicska: Tagadhatatlanul jogosult az a felvétel, amely azt vallja, hogy olyan egyént vigyük be a közigazgatásba, aki arra való.

Wimmer Fülöp: Csak olyant!

Dr. Jedlicska Béla: Ez a két szempont legyen az irányadó, személyekről ne tárgyaljunk.

Dr. Szeless József: Nem értek egyet az elnök intencióival. Ő két elvet szögezett le, én azt tartom, hogy meg kell becsülnünk a város hivatalnokait azzal, hogy közülük választunk tanácsnokot. A városi autonómia ugyanis veszendőben van, amíg tehát van befolyásunk, érvényesítsük.

Wimmer Fülöp: Adjon a város az intelligens aljegyzőknek módot arra, hogy ha már mind nem lehet tanácsnok, legalább magasabb fizetési osztályba jussanak. Ezt a célt szolgálja az ő indítványa, amely azt célozza, hogy ha az aljegyzők elérik a VII. osztály első fokozatát, akkor ne kelljen ott megállniuk, hanem öt év múlva úgy kerüljenek a VI. fizetési osztályba, hogy a kettő közötti különbözetet pótlék formájában szavazza meg a közgyűlés.

Ezután hosszú eszmecsere indult meg a tanácsnoki választásról és az aljegyzők előmeneteléről, majd a városi párt elhatározta, hogy a közgyűlésen Wimmer Fülöp indítványát támogatja.

A városi párt ülését vacsora követte és a párttagok a késői órákig beszélgettek Szeged fontos problémáiról.

Mitől ijedt meg Szent Sebestyén Veronában?

Irta: Móra Ferenc.

Olvasom a lapokban, hogy a milánói Brerából elveszett az a Szent Sebestyén-kép, amit Liberale da Verona festett abban az időben, mikor Matteo Visconti volt a város ura. Megértem, hogy muzeumi körökben nagy az ijedség és nyilván találtak is már azóta valami felelős szolgát, akinek kicsavarták a nyakát. De abban a bizonyos vagyok, hogy a kép nem sokára megkerül. Muzeumnak nem tudja eladni a tolvaj, magángyűjtő pedig ha befogadja is a képet közé, egy pár hét múlva visszalopja a Brerába. Azzal a kimondhatatlan íszonnyal és irtózáttal, amit az agyonnyilazott szentnek nemcsak az arca, hanem minden porcikája kifejez, nem lehet sokáig egy földel alatt maradni.

En csak egyszer láttam a képet, tán három esztendeje, akkor is csak egy futó pillantással, mert éppen nagytakarítás volt a Brerában s nem látták szívesen a vendéget, — de soha többet el nem felejttem. Vásonra még így nem kentek borzadást. S csak mikor ezt a képet láttam, akkor hittem el azt az anekdotát, amivel Vasari bizonyítja a Híres piktorok-ban, hogy milyen nagy festő volt ez a Liberale, akit pedig különben nem igen emlegetnek a halhatatlanok közt.

A szultán egyszer Mantua kényurának valami csodaszép vadászbet küldött ajándékba. Az őrgőri Liberale da Veronával lefestette a kutyát,

még pedig freskóban, a gonzagai vár ebédőjének a falára s hogy kipróbálja a kép hűségét, bebocsátatta a terembe a kedvenc vadászkutyáját, amely végkép nem szívelhette a pogány ebet. A kutya csakugyan elsőrendű kritikusnak bizonyult. Amint meglátta a festett vetélytársat a falon, olyan irtóztos dühvel ugrott neki, hogy rögtön szétlőcsant a koponyája a márványon. Ezideig az egyetlen kritikus volt, aki meghalt elveit.

De hát ilyen bravúros dolgot már másról is hallottunk. Nem kritikusról, hanem festőről. Minden iskolás gyerek tudja, hogy Zeux is olyan szőlőt festett, amit még akartak csipkedni az ég madarai. A borzalom megfestése azonban mégis csak más. A szőlőfejhez lehet modellt találni, de hol láthatta a művész azt a borzalmat, amit megfestett? Mert a fantázia ehhez nem lehetett elég, ezt látni kellett.

S Liberale da Verona csakugyan látta, amit megfestett.

A kép Veronában készült, Matteo Visconti rendelte oltárképnek a Madonna delle Gracie templom számára. A nagy zsarnok nagy műértő volt s bármilyen nagyra becsülte különben a festőt, ezzel a festményével készülése közben nem volt megelégedve.

— Ki a modelled, Francesco? — kérdezte a piktor.

— Egy szíjjártó legény, uram, — magyarázta a festő. Nincs szebb testű fiatal férfi egész Lombardiában.

— Azt látom, — ismerte be a nagy ur, — de

ez a te Szent Sebestyéned nem kinhalált hal, hanem táncolni tanul. Hol vannak a barátok, amiket a kötél vágott a testén? Mért nem dagadnak ki az erei az erőfeszítéstől? És mi fejezi ki az arcán azt a rémületes szenvedést, amivel a legkégyetlenebb halál jár? Valamit ki kellene találnod, Francesco, hogy reálisabb legyen a kép.

A festő megígérte, hogy a legközelebbi ülésre kitálal valamit. Azt találta ki, hogy nem odaállította, hanem odakötözte a legényt a kinzósztlophoz. Karjait, lábait, derekát.

De ez se sokat segített. A legényke jókedvű fiú volt és oda se nézett neki, hogy egy kicsit szorítja a kötél. Sőt mosolygósabb képet vágott, mint addig, mert örült neki, hogy így három soldóval nagyobb napszámot kap és mézes-pogácsát vehet a kedvesének.

A kényur megint elégedetlenül távozott és bucsuzáskor azt mondta a művésznek, aki kikísérte:

— Tudod mit, Francesco? Ha legközelebb megint itt lesz a modelled, üzend azt meg akkor nekem. De ez egyszer ne játékból kösd az oszlophoz, hanem úgy, ahogy gonosztevőt szokás. Nem kell féltened a kölyköt, biztosítalak róla, hogy nem török csontja.

Liberalenek fogalma se volt róla, mit akar a gazdája, de szót fogadott neki. Mikor másnap megérkezett a legény, elszalajtott az inasát a nagy urhoz, a modellt pedig munkába vette. Odaállította az oszlophoz, nyájas beszélgetés közben jó szorásra húzta rajta a köteleket s éppen az ecsetjét kezdve hangolni mikor fel pattant az ajtó s